

לפרשת דברים (2)

א. תחילתו של סוף – שלב הזיכרונות והסיכומים. דברי ימי ישראל, מרגע יציאתם ממצרים ועד לעת עמידתם בשערי הארץ המובטחת.

ב. (א) אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף בין פארן ובין תפל ולבן וחקצרת ודי זקב: (ב) אחד עשר יום מתרב דרך הר שעיר עד קדש ברנע: (ג) ויהי בארבעים שנה בעשתי עשר חמש באחד לחמש דבר משה אל בני ישראל ככל אשר צוה ה' אתו אלהם: [דברים א', 1 – 3]

ג. בכל סיום יש משהו מפחיד, כל נחיתה כואבת. גם אם המסע היה קשה, ואפילו מסוכן – הרגע שלפני הנגיעה במציאות, הוא רגע של חשש מהתגשמות, ממפגש, מהתרסקות על האדמה.

ד. כאן הקברניט / ט. כרמי

שערי שמים, בלולי אש ומים.
מימין – התקוה הטובה.
משמאל – ים השלוח.
הכאב החד באזנים יחלוף.
הרעש שאתם שומעים
איננו צעקה של ארלים;
הורדנו את הגלגלים.

נא להדק את החגורות.
מה עוד אספיק לומר לכם
לפני שיפרוץ הגץ הראשון
מן המסלול ההלום?
תודה, ולהתראות.
יצאנו בשלום והגענו בשלום.
כל השעונים בנמל התעופה,
מכרים ותיקים, מצפים לכם.

כאן הקברניט.
אנחנו טסים בגובה רב מאוד.
במרומים האלה
אין שחר לאקלים וזמן.
אנחנו גונבים את הגבולות.
מימין – הים השחור.
משמאל – הים האדום.

אתם רשאים לעשן
ולהתפרקד.
שעון הקיץ מצועף שלגים.
שעון החורף פורח כשקד.
שעון החול מונה את הגלים.
שעון הצל מאיר פנים לסהר.

הצוות הנאמן עומד לרשותכם.
מעליכם – מסכות החמצן.
במרומים האלה
כל הברה נשמרת לעדות.
ינעם לכם.
גם השתיקות שלכם נאצרות
בקופסה השחורה.